

[Thorndahl]

have disse recipientkvalitetsplaner udarbejdet senest den 1. juli 1975, i hvert fald foreløbige recipientkvalitetsplaner.

I et i maj 1977 udkommet »Nyt fra miljøstyrelsen« vedrørende revision af spildevandsvejledningen siger man da også – jeg citerer:

»Amtsrådene og hovedstadsrådet har på grundlag af recipientundersøgelser og kortlægning af forureningskilder udarbejdet foreløbige recipientkvalitetsplaner. Kommunernes spildevandsplaner er under udformning og behandling.«

Det gælder i hvert fald for så vidt angår hovedstadsrådet, i hvis område knap 40 pct. af dette lands befolkning er bosiddende, at det, til trods for at ministeriets frist således er overskredet med mere end 27 måneder, og til trods for at vandområderne i hovedstadsregionens område på forhånd hørte til blandt de bedst undersøgte, endnu ikke har udarbejdet de væsentligste recipientkvalitetsplaner for sit område, nemlig planerne for de marine områder. Hovedstadsrådet har ligefrem på et møde den 24. juni i år direkte vedtaget at behandle og godkende spildevandsplaner uden at have tilvejebragt det i miljøbeskyttelsesloven forudsatte nødvendige beslutningsgrundlag, nemlig recipientkvalitetsplanerne. Ifølge miljøministeriets bekendtgørelse nr. 174 af 29. marts 1974 skulle samtlige primærkommuner have udarbejdet og afleveret deres spildevandsplaner senest 1. oktober 1976. Der er, selv mere end et år efter, at denne frist er udløbet, stadig væk kommuner, der ikke har udarbejdet spildevandsplanerne, og vi ved, at kun halvdelen af vore kommuner havde afleveret spildevandsplanerne, da miljøministerens frist var overskredet med et halvt år.

Jeg skal ikke kommentere de kommunale myndigheders mange dårlige undskyldninger og bortforklaringer, de er aldeles uinteressante, så længe borgere og virksomheder i dette land ikke på samme måde som myndighederne kan tillade sig at se bort fra tidsfrister og krav, som stilles af folketing og regering.

Der er i forbindelse med miljøbeskyttelsesloven sagt mange kønne ord om nærdemokrati, om borgermedindflydelse, og i miljøministeriets cirkulære af 17. april 1974 om spildevand har man såmænd om nærdemokratiet bl. a. sagt, og jeg citerer:

»Ud over denne obligatoriske indkaldelse vil det ofte være hensigtsmæssigt at inddrage såvel disse organisationer og myndigheder som berørte erhvervsvirksomheder og grundejere i arbejdet med spildevandsplanlægningen på et så tidligt tidspunkt som muligt. Der skabes herved mulighed for, at kommunalbestyrelsen kan skaffe sig oplysninger som grundlag for en total betragtning over de private og samfundsøkonomiske virkninger af alternative løsningsmuligheder. Denne inddragen på det tidlige stadium er navnlig af betydning ved udarbejdelsen af spildevandsplaner, men også i arbejdet med projekter . . . vil et sådant samspil kunne etableres og være af stor saglig værdi for såvel myndighederne som borgerne.«

Det lyder jo egentlig vældig kønt, men skal man lægge den administrative praksis, som miljøministeriet hidtil har anvendt, til grund, må der være mange embedsmænd i ministeriet, der i dag ærgrer sig over, at nogle unge himmelstormere i sin tid har indført sådan noget nærdemokrati i miljøbeskyttelseslovgivningen, fy da! Når borgerne læser miljøministeriets tilkendegivelser om nærdemokrati og borgermedindflydelse, er det da naturligt, at borgerne også tror, ministeriet mener det alvorligt, og at disse tilkendegivelser har reel betydning.

Vi har igennem de sidste par år oplevet, at miljøministeriets tilkendegivelser om nærdemokrati i praksis ikke har større virkning over for borgernes retsstilling end den ikke-angrebstraktat, som Danmark indgik med Tyskland i slutningen af 1930'erne. Onde tunger siger ligefrem, at borgernes alternative forslag udarbejdet på baggrund af miljøbeskyttelseslovens tilkendegivelser om nærdemokrati ikke har nogen chance i miljøministeriet, hvis den pågældende primærkommune er afvisende over for borgerne, helt uanset om borgernes alternative forslag sagligt set – det var jo det, man talte om – er langt bedre end kommunens forslag.

Vi kan således i nøjagtig den samme slags sag i to nabokommuner se to diametralt forskellige løsninger godkendt af miljøstyrelsen på trods af borgernes indsigelser, hvis de onde tunger da har ret. Et passende udtryk, hvis det er rigtigt, for den reelle værdi af nærdemokratiet og af værdien af ankeinstitutionen i miljøbeskyttelsesloven.